

PARAULA I VIDA

Benvingut a Barcelona, Sant Pare!

La visita a Roma, sense ésser una obligació, ha estat i és un desig força estès entre els cristians. Des dels primers segles cristians, i sobretot el llarg dels segles medievals, el pelegrinatge a Roma constituïa un esdeveniment espiritual per a molts fidels d'Europa. El motiu d'aquest pelegrinatge a Roma —intensificat sobretot a partir del 1300 amb la institucionalització dels *Ayns Sants*— era venerar les tombes dels apòstols Pere i Pau, i també visitar la comunitat cristiana de Roma i veure i rebre la benedicció del successor de Pere, el Papa. Els cristians sempre, en el passat i en el present, han visitat Roma.

El cardenal Martínez Sistach, a qui veiem saludant el Sant Pare a Roma, viu avui, amb tota la diòcesi, la joia d'acollir Benet XVI

Però en la nostra època s'ha consolidat un fet eclesial nou: és el bisbe de Roma qui visita les altres Esglésies locals. Aquests viatges apostòlics els inicià Pau VI d'una manera limitada i Joan Pau II els va realitzar d'una manera totalment nova i desbordant. Com en tantes altres coses, això, que sembla una novetat, és més aviat un retorn a la tradició més antiga. Diu el llibre dels Fets dels Apòstols (9,32) que «Pere anava d'un lloc a un altre visitant els sants», és a dir, els cristians i

les cristianes d'aquelles comunitats inicials.

Avui la nostra diòcesi viu la joia de la visita del nostre estimat Sant Pare Benet XVI, que ha volgut continuar la pràctica pastoral del seu predecessor en aquest aspecte del seu ministeri. Per això, plens de joia i agraïment, li diem: «Benvingut a Barcelona, Sant Pare!»

Amb la nostra benvinguda, cal que fem un esforç per no quedar-nos en els aspectes merament exteriors de l'esdeveniment i sintonitzar amb la seva significació més profunda i amb les intencions de la visita que sabem que són també les del Sant Pare.

Aquestes intencions les va expressar d'una manera sintètica i molt clara Joan Pau II l'any 1980 en un discurs als seus col·laboradors de la Cúria romana: «Aquests viatges són visites realitzades a cada Església local i serveixen per a mostrar el lloc que ocupen en la constitució de l'Església. Com ja he dit en una altra ocasió, cada viatge del Papa és un autèntic pelegrinatge al santuari vivent del Poble de Déu.»

En aquesta perspectiva el Papa viatja sostingut, com Pere, per la pregària de tota l'Església, per anunciar l'Evangeli, per «confirmar els seus germans» en la fe, per animar i consolar l'Església, per trobar-se amb els homes i les dones. Són viatges de fe, de pregària, ocasions de catequesi, d'anunci evangèlic, viatges d'amor, de pau, de fraternitat universal.

El Sant Pare, que ens ve a visitar, ha de trobar en nosaltres uns cristians que volem recordar i viure allò que l'apòstol Pere deia als seus destinataris: «Respecteu santament el Senyor Crist en els vostres cors, sempre promptes a respondre a qualsevol qui us demani raó de l'esperança que hi ha entre vosaltres» (1Pe 3,15). Volem ser cristians joiosos pel do de la fe rebuda i per la condició de ser fills i filles de Déu i membres de l'Església, i joiosos també de ser amics de Crist, escolllits per Ell i enviats per Ell a evangelitzar.

Amb la nostra benvinguda al Sant Pare que ens visita, volem disposar els nostres cors a escoltar la seva paraula i a portar-la a la pràctica.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Avui tenim Benet XVI entre nosaltres

► Aquest diumenge, la ciutat de Barcelona viu la joia d'acollir el Papa Benet XVI. La jornada del Sant Pare serà, segons les previsions, com segueix. A les 9 del matí sortirà de l'Arquebisbat, on haurà passat la nit, en papamòbil cap al temple de la Sagrada Família, seguint aquest itinerari: avinguda de la Catedral, Via Laietana, Pau Claris, carrer Diputació fins al carrer Marina i per aquest fins al temple. A les 9.30 h, tindrà una trobada amb els Reis d'Espanya. A les 10 h començarà la cerimònia de dedicació del temple. A les 12, hi haurà el rès de l'àngelus a la façana del Naixement. A les 12.45 h, tornarà a l'Arquebisbat en papamòbil seguint el mateix itinerari que a l'anada. A les 13 h tindrà lloc el dinar a l'Arquebisbat. A les 16.45 h, sortirà de l'Arquebisbat cap a la seu de l'Obra Benèfic-Social del Nen Déu, al barri del Guinardó. A les 17.15 h, visita de l'Obra i salutació del Sant Pare. I, a les 18 h, sortida des d'allí cap a l'Aeroport del Prat. A les 18.30 h, cerimònia de comiat oficial, amb paraules del Sant Pare i del Rei. Finalment, a les 19.15 h, l'avió sortirà cap a Roma.

DAVANT LES ELECCIONS AL PARLAMENT

Nota dels bisbes de Catalunya

Diumenge dia 28 de novembre, els catalans estan cridats a acudir a les urnes per elegir els diputats del Parlament de Catalunya. D'entre ells, n'ha de sortir el president de la Generalitat i aquest nomenarà el Govern del nostre país per als propers quatre anys.

Malgrat els problemes derivats de la crisi econòmica i l'atur, o el complex encaix de la personalitat pròpia de Catalunya, hem de ser tots els ciutadans els qui prenguem consciència del deure de vetllar pel present i el futur de la nostra societat. Votar és exercir els nostres drets i alhora és una manera d'intervenir responsablement en els afers públics. Per això, les eleccions democràtiques són un moment privilegiat de la participació ciutadana.

Els bisbes de Catalunya animem els catòlics i tots els ciutadans de bona voluntat a participar activament en les properes eleccions al Parlament, de forma reflexiva i a consciència davant els programes dels diversos partits i grups polítics que hi concorren.

Al moment de fer la nostra tria conscient i emetre el nostre vot, creiem que hi ha uns valors prioritaris i irre-

nunciabils que cal discernir com estan reflectits en els diversos programes electorals. Entre aquests valors destaquem els que segueixen: les mesures per afrontar la crisi econòmica i crear solidaritat efectiva envers els qui més pateixen; la tutela del dret a la vida, des de la concepció fins a la seva fi natural; el reconeixement, promoció i protecció de la família; el respecte de la llibertat dels pares en l'educació dels seus fills; la resposta justa i digna al col·lectiu dels immigrants i a tot el que signifiqui major justícia social; la promoció de la llibertat religiosa, i la valoració del que conforma la identitat pròpia de Catalunya.

Demanam a la Mare de Déu de Montserrat, patrona de Catalunya, que ens ajudi a superar aquests moments d'incertesa que vivim, que mai no ens divideixin les inevitables tensions que es produeixen en la construcció de la nostra casa comuna, que la comprensió i el respecte presideixin el debat entre les diferents opcions polítiques, i que la veritat, la justícia, la llibertat i l'amor siguin els pilars on se sostingui la vida política del nostre país.

Octubre de 2010

ANY MARAGALL

► El Temple de la Sagrada Família és el monument de la idealitat catalana a Barcelona, és el monument de la pietat eternament ascendent, és la concreció pètria de l'anhel envers allò que és alt, és la imatge de l'ànima popular. ¿Serem un poble que la idealitat i la riquesa del qual s'esmercen a fer moltes coses petites?

► El Templo de la Sagrada Familia es el monumento de la idealidad catalana en Barcelona, es el monumento de la piedad eternamente ascendente, es la concreción pétreica del anhelo hacia lo alto, es la imagen del alma popular. ¿Seremos un pueblo cuya idealidad y cuya riqueza se emplee en hacer muchas cosas pequeñas?

(«Una gràcia de caritat...!» *Diario de Barcelona*, 1905)

DIUMENGE XXXII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del segon llibre dels Macabeus (2Ma 7,1-2.9-14)

En aquells dies, set germans, que havien estat detinguts amb la seva mare, eren forçats pel rei, sota la tortura d'assots i de fuets, a menjar carn de porc, que la Llei prohibia. Un d'ells, parlant per tots digué: «Què vols saber de nosaltres amb aquest interrogatori? Estem disposats a morir abans que violar les lleis rebudes dels nostres pares.»

El segon, a punt d'expirar digué: «Tu ens pots privar d'aquesta vida, botxí, però el Rei del món, als qui morim per les seves lleis, ens ressuscitarà a una vida eterna.»

Després d'aquests va ser torturat el tercer. Tragué la llengua de seguida, tan bon punt li ho demanaren, estengué les mans sense por i digué amb una noble generositat: «Les havia rebudes del cel, però per fidelitat a les lleis del cel no les planyo i espero recobrar-les d'allà dalt.» El rei mateix i els de la seva comitiva quedaren corpresos de la valentia d'aquell noi, que tenia per no res el dolor de les tortures.

Mort aquest, turmentaren el quart amb la mateixa crueltat. A punt d'expirar deia: «Ara que morim a mans dels homes, és bo de confiar en l'esperança que Déu ens dona de ressuscitar-nos, perquè tu no ressuscitaràs pas a la vida.»

▶ Salm responsorial (16)

R. *Quan em desvetlli, us contemplaré fins a saciar-me'n, Senyor.*
Escolteu-me, Senyor, demano justícia, / escolteu el meu clam; / oïu atentament la meua defensa, / surt de llavis que no enganyen. R.
Els meus passos no abandonen els camins prescrits, / avancen segurs per les vostres rutes. / Us invoco, Déu meu, i sé que em respondreu; / us invoco, Senyor, escolteu el que us demano. R.
Protegiu-me a l'ombra de les vostres ales. / Jo vinc a veure-us demanant justícia. / Quan em desvetlli, us contemplaré fins a saciar-me'n. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (2Te 2,16-3,5)

Germans, que Jesucrist mateix, el nostre Senyor, i Déu, el nostre Pare, que ens ha estimat tant, i ens ha concedit per la seva gràcia un consol etern i una bona esperança, conforti els vostres cors i els faci constants en tota mena d'obres bones i de bona doctrina.

Finalment, germans, pregueu per nosaltres: que la Paraula del Senyor es propagui pertot arreu i sigui glorificada com ho ha estat entre vosaltres, i que Déu ens alliberi dels homes irresponsables i dolents, perquè no tothom té la fe. El Senyor és fidel. Ell us farà constants i us guardarà del Maligne. Us tenim tota la confiança en el Senyor, i sabem que tot això que us recomanem ja ho feu i continuareu fent-ho. Que el Senyor encamini els vostres cors a estimar Déu i sofrir amb constància com ho féu Jesucrist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 20,27-38)

En aquell temps, uns saduceus anaren a trobar Jesús. Els saduceus neguen que els homes hagin de ressuscitar.

Jesús els respongué: «En el món present els homes i les dones es casen, però els qui Déu considerarà dignes de tenir un lloc en el món que vindrà i en la resurrecció dels morts no es casaran, perquè ja no podran morir mai més. Pel fet de tenir part en la resurrecció, són iguals que els àngels i són fills de Déu. I que els morts han de ressuscitar, Moisès mateix ho deixa entendre en el passatge de la Bardissa que no es consumia, quan diu que el Senyor és el Déu d'Abraham, Déu d'Isaac i Déu de Jacob. Déu no és Déu de morts, sinó de vius, perquè per a ell tots viuen.»

▶ Lectura del segundo libro de los Macabeos (2Ma 7,1-2.9-14)

En aquellos días, arrestaron a siete hermanos con su madre. El rey los hizo azotar con látigos y nervios para forzarlos a comer carne de cerdo, prohibida por la Ley.

Uno de ellos habló en nombre de los demás: «¿Qué pretendes sacar de nosotros? Estamos dispuestos a morir antes que quebrantar la ley de nuestros padres.»

El segundo, estando para morir, dijo: «Tú, malvado, nos arrancas la vida presente; pero, cuando hayamos muerto por su ley, el rey del universo nos resucitará para una vida eterna.»

Después se divertían con el tercero. Invitado a sacar la lengua, lo hizo en seguida, y alargó las manos con gran valor. Y habló dignamente: «De Dios

las recibí, y por sus leyes las desprecio; espero recobrarlas del mismo Dios.» El rey y su corte se asombraron del valor con que el joven despreciaba los tormentos.

Cuando murió este, torturaron de modo semejante al cuarto. Y, cuando estaba para morir, dijo: «Vale la pena morir a manos de los hombres, cuando se espera que Dios mismo nos resucitará. Tú, en cambio, no resucitarás para la vida.»

▶ Salmo responsorial (16)

R. *Al despertar me saciaré de tu semblante, Señor.*

Señor, escucha mi apelación, / atiende a mis clamores, / presta oído a mi súplica, / que en mis labios no hay engaño. R.

Mis pies estuvieron firmes en tus caminos, / y no vacilaron mis pasos. / Yo te invoco porque tú me respondes, Dios mío; / inclina el oído y escucha mis palabras. R.

Guárdame como a las niñas de tus ojos, / a la sombra de tus alas escóndeme. / Yo con mi apelación vengo a tu presencia, / y al despertar me saciaré de tu semblante. R.

Crist de la Pietat. Atribuit a Hug Van der Goes (1420-1482). Museu del Palazzo Bianco (Gènova)

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (2Te 2,16-3,5)

Hermanos: Que Jesucristo, nuestro Señor, y Dios, nuestro Padre, que nos ha amado tanto y nos ha regalado un consuelo permanente y una gran esperanza, os consuele internamente y os dé fuerza para toda clase de palabras y de obras buenas.

Por lo demás, hermanos, rezad por nosotros, para que la palabra de Dios siga el avance glorioso que comenzó entre vosotros, y para que nos libre de los hombres perversos y malvados, porque la fe no es de todos. El Señor, que es fiel, os dará fuerzas y os libraré del Maligno. Por el Señor, estamos seguros de que ya cumplís y seguiréis cumpliendo todo lo que os hemos enseñado. Que el Señor dirija vuestro corazón, para que améis a Dios y tengáis la constancia de Cristo.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 20,27-38)

En aquel tiempo, se acercaron a Jesús unos saduceos, que niegan la resurrección.

«En esta vida, hombres y mujeres se casan; pero los que sean juzgados dignos de la vida futura y de la resurrección de entre los muertos no se casarán. Pues ya no pueden morir, son como ángeles; son hijos de Dios, porque participan en la resurrección. Y que resucitan los muertos, el mismo Moisés lo indica en el episodio de la zarza, cuando llama al Señor "Dios de Abraham, Dios de Isaac, Dios de Jacob". No es Dios de muertos, sino de vivos; porque para él todos están vivos.»

COMENTARI

Els saduceus i la resurrecció

L'Evangeli d'aquest diumenge, ambientat en el temple de Jerusalem poc abans de la mort de Jesús, és una gran meditació sobre l'esperança última. Per a qui té fe, la vida no s'acaba amb la mort. Aquesta és només un passatge a una nova vida en plena comunió amb Déu. La lectura del segon llibre dels Macabeus mostra com l'esperança en la resurrecció sosté la fidelitat heroica d'una mare i els seus set fills fins al martiri.

A excepció dels saduceus, un grup aristocràtic de caire conservador, els jueus de l'època de Jesús també creien en la resurrecció. Són precisament els membres d'aquest sector mi-

noritari del judaisme els qui en aquesta ocasió volen enredar Jesús amb una discussió aparentment teològica. A partir de la llei del levirat (la viuda d'un home mort sense fills havia de casar-se amb el seu cunyat per poder assegurar la descendència al difunt), li presenten un cas, tan excepcional que cau en el ridícul, que provocaria en el més enllà un problema d'infidelitat o poligàmia.

Jesús reacciona corregint l'horitzó miop dels seus interlocutors, que imagina la vida futura com una còpia de la vida en aquest món. En lloc de comentar els detalls del cas exposat, Jesús aprofita l'ocasió per parlar de la comunió amb Déu, presentar el veritable

rostre de Déu i l'actitud del creient autèntic. Déu és vida i qui creu en Ell viu en Ell i per Ell, triomfant així per damunt de la mort.

D'una banda, l'esperança relativitza el present, és a dir, ens fa conscients que la nostra vida és un camí que s'orienta cap a la pàtria futura. D'altra banda, l'esperança sosté el present, el consolida, li dona força i consistència. L'esperança del futur alimenta i estimula la nostra missió en el present, fa que ens adonem dels límits, ens cura les ferides i alleuja les tensions. La nostra vida esdevé, aleshores, una profecia de la vida, la joia i la confiança.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): Tt 1,1-9 / Sl 23 / Lc 17,1-6 □ **dimarts**: Ez 47,1-2.8-9.12 (o bé 1Co 3,9b-11.16-17) / Sl 45 / Jn 2,13-22 □ **dimecres**: Tt 3,1-7 / Sl 22 / Lc 17,11-19 □ **dijous**: Flm 7-20 / Sl 145 / Lc 17,20-25 ■ **divendres**: 2Jn 4-9 / Sl 118 / Lc 17,26-37 ■ **dissabte**: 3Jn 5-8 / Sl 111 / Lc 18,1-8 ■ **diumenge** vinent, XXXIII durant l'any (lit. hores: 1a setm.): Ml 3,19-20a / Sl 97 / 2Te 3,7-12 / Lc 21,5-19.

DIÀLEGS SOBRE LA FE

El meu company Mohammed és islàmic

Oriol: —El cap de setmana passat vaig anar a casa del meu company Mohammed i vaig veure que resaven molt, com cinc vegades al dia. Gràcia: —La pregària a Al·là és un dels principis bàsics de l'islam.

—I islam, què és?

—És una gran tradició religiosa i espiritual que forma part del tronc bíblic. Hi ha molts aspectes en comú entre cristianisme, judaisme i islam.

—Quins?

—La idea d'un Déu creador, benivolent, amb un cor misericordiós. La fe en un Déu que es revela en la història per alliberar l'home del mal. La fe en una vida eterna. El deure moral de tenir cura dels més febles, dels indigents, dels pobres. Et sembla poc?

—No ho sabia. Ningú no m'ho havia explicat mai.

—No les pots jutjar veloçment les altres creences. Hi ha valors immensament rics en altres religions. La donació

total de l'hindú, la compassió del budista, el lliurament de si del musulmà, la cura de l'humanista per les coses del món, l'afany marxista per la justícia i el canvi social són qualitats molt valuoses.

—Tot això són valors?

—Hi ha valors profundament compartits en les grans religions. Podem construir un món millor entre tots, pacificar la Terra, vetllar per una relació de més qualitat entre nosaltres i amb la naturalesa.

—Així, com hem de tractar les persones que tenen altres creences?

—Com tota persona. Amb respecte i cura. Pel que fa als musulmans, cal mirar-los amb simpatia. Adoren un sol Déu, misericordiós i omnipotent, Creador del cel i de la terra, que ha parlat als homes. També veneren Jesús, si bé no el reconeixen com a Fill de Déu.

Francesc Torralba

(Ah, sí? Com parlar de Déu als infants. Editorial Claret)

Sentit de la dedicació de les esglésies (i V)

A vui, si Déu vol, el Papa Benet XVI presidirà la dedicació del temple de la Sagrada Família. Com he dit en articles anteriors, el Ritual segueix el ritme d'una celebració eucarística.

El centre de l'església és l'altar; per això, el Ritual es concentra ara en l'altar, de tal manera que tots els ritus comencen a l'altar per estendre's després a tota l'església: uncions, encens, llum... L'altar és imatge de Crist, que difon la vida a tota l'Església.

Segons la tradició comuna de l'Església, tant d'Orient com d'Occident, es diu una peculiar pregària de dedicació, amb la qual es palesa el propòsit de dedicar l'església per sempre al Senyor i es demana la seva benedicció. La pregària es troba al núm. 62 del Ritual.

La part central de la pregària és una síntesi del que aquesta casa d'oració evoca en relació amb l'Església, esposa de Crist, verge per la integritat de la fe i mare fecunda amb la força de l'Esperit.

La darrera part de la pregària és un enfilall de súplices que descriuen les gràcies que els fidels esperen obtenir en aquest lloc sant:

- «que aquesta església i aquest altar siguin per sempre un lloc sant i una taula tothora parada per al sacrifici de Crist»;
- «que aquí l'aigua de la gràcia divina» (baptisme), «que aquí els vostres fidels... celebrin el memorial de la Pasqua i es nodreixin en el convit de la paraula i del cos de Crist» (eucaristia);
- que aquí es faci «l'ofrena joiosa de la lloança» (la pregària);
- finalment, es prega perquè l'església sigui una casa oberta: «que aquí els pobres trobin misericòrdia, els oprimits assolixin la llibertat veritable i tots els homes es revesteixin de la dignitat de fills vostres, fins que, exultants, arribin a la Jerusalem del cel».

Mons. Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

SANTORAL

7. ✚ Diumenge XXXII durant l'any. Dedicació de la Basílica del Laterà (Letrán); beat Francesc de Jesús-Maria-Josep Palau i Quer (Aitona, Segrià 1811-Tarragona 1872), prev. carmelità, fund. Gns. i Gnes. Carmelites (1860-1861); sant Ernest, mr.; sant Florenci, bisbe d'Estrasburg (s. VII); santa Carina, vg. i mr.; sant Severí, mr.; sant Jacint Maria Castañeda, prev. dominicà i mr. a Indo-xina, nat a Xàtiva.

8. Dilluns. Sants Sever, Severià, Carpòfor i Victorià, coneguts per *màrtirs coronats*; sant Deodat I, papa (615-618); beata Isabel de la Trinitat, vg. carmelitana.

9. Dimarts. Festa del Santcrist de Balaquer; Mare de Déu de l'Almudena (Madrid); sant Teodor, soldat mr. (s. IV).

10. Dimecres. Sant Lleó el Gran, papa (tosca, 440-461) i doctor de l'Església; sant Andreu Avel·lí (†1608), prev. teatí; sant Tiberi, mr.; santa Teopista, vg.

11. Dijous. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Pannònia; sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s. III).

12. Divendres. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i màrtir (1623) per la unitat dels cristians; sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a la Rioja.

13. Dissabte. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI); sant Dídac (Diego) d'Alcalà, rel. franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, rel. jesuïta; sant Nicolau I el Gran, papa (858-867); sant Homobò, comerciant de Cremona (†1197); santa Ennata.

QUERIDOS ABUELOS

Una sociedad para todas las edades

Los ancianos son, ante todo y en primer lugar, *personas*, es decir, seres humanos capaces de desarrollarse durante toda la vida; además, son *personas de edad*, es decir, tienen una edad im-

portante. La acumulación de años que hace que estas personas se encuentren en una fase muy avanzada de su ciclo vital ni descarta su potencial de desarrollo ni nos autoriza a colocarlas dentro de un colectivo aparte. Esto ha de quedar muy claro.

Así, este novedoso replanteamiento del envejecimiento deja la puerta abierta para poner todos nuestros recursos en la defensa, primero, del envejecimiento saludable y, más tarde, del envejecimiento activo.

Otra cuestión que se debe tener en cuenta es que una sociedad más longeva es, a la vez, una sociedad en la que las distintas generaciones tienen que convivir más años. De tal manera que *una sociedad para todas las edades* es, por naturaleza, multigeneracional. Más aún, tiene que ser intergeneracional, es decir, donde se dé la colaboración entre generaciones (por ejemplo, entre asociaciones de personas mayores y organizaciones de jóvenes).

El asunto central radica en la *(inter)dependencia de la población*. ¿Qué quiere decir esto? Pues que sólo se puede conseguir que el envejecimiento se convierta en factor de desarrollo si unos colaboramos con otros, si mantenemos una especie de contrato según el cual es aceptable que todos dependamos de lo que todos contribuimos. Un ejemplo bien claro es el sistema de pensiones: para poder mantenerlo, los ciudadanos que están en activo hoy deben pagar para que quienes ya no están en activo, pero lo han estado en las últimas décadas, puedan recibir su pensión. No hay que darle más vueltas: unos dependemos de otros. Los programas intergeneracionales se iniciaron en EE.UU. y empiezan a desarrollarse en Europa.

Dr. Paulino Castells

(Queridos abuelos, Ediciones Ceac. Estimats avis, Ed. Columna)

ENTREVISTA

JORDI BONET I ARMENGOL

Un bé de Déu

Antoni Gaudí, quan li varen preguntar si la Sagrada Família seria la darrera de les catedrals que es construirien, va dir: «Serà la primera de la segona fase.» Ho explica l'arquitecte coordinador i director de l'obra des de fa més de 25 anys, Jordi Bonet, qui avui viurà un dia inoblidable. Abans de començar l'Eucaristia que presidirà el Sant Pare, en arribar a la façana principal, Bonet explicarà en síntesi les característiques del temple —«que demostra la fe del poble»— i oferirà la clau al Pontífex, qui obrirà la porta. Benet XVI consagrarà el Temple de la Sagrada Família i li concedirà el títol de basílica.

Què diria Gaudí si pogués viure el dia d'avui?

Possiblement mostraria la seva joia tal com s'expressà en veure acabat el primer campanar de la façana del Naixement, quan va dir: «Estic satisfet de la darrera maqueta de les naus del Temple, però em contraria no poder-ne realitzar un tram complet.» Ara és la totalitat de la superfície de l'església la que consagra avui el Sant Pare Benet XVI.

I vostè, què sent veient acabada la nau?

Quan em van nomenar arquitecte director i coordinador, l'any 1984, aspirava a tancar les voltes de les naus; ara, pràcticament hi és tot, encara que en el futur s'aniran completant elements com vitralls i lluminàries. I, naturalment, a l'exterior falta coronar el Temple amb la creu a 170 metres i la resta del conjunt amb la façana de la Glòria, i tot el que Gaudí projectà. En dono gràcies al Senyor i compartiré amb molts la joia d'aquest dia.

Quina dimensió espiritual té i què representa per al poble cristià la nova basílica?

És una crida per conèixer millor el mestratge de Jesucrist, un clam en favor de la pau i el respecte als altres, i un bé de Déu per al nostre poble.

Òscar Bardají i Martín

AGENDA

ACTES I CONFERÈNCIES

Jornada de formació per a catequistes i acompanyants dels catecúmens. El Servei Diocesà per al Catecumenat convoca aquesta jornada el dissabte 13 (10.30-13 h) al Seminari Conciliar (Diputació 231) amb el tema: Claus de discerniment en el procés catecumenal. Més informació: telèfon 934 541 898 o sdcatecumenat9068@arqbcn.org.

Grups d'Oració i d'Amistat. XXXIX Reunió anual, diumenge 21 de novembre, al Col·legi La Salle Bonanova, amb el lema «Qui prega, estima». Informació i inscripcions: tel. 932 181 005 (10-12 i 17-19 h).

Presentació del darrer número de Qüestions de Vida Cristiana sobre «La política». Conferència «Democràcia, polítics i periodistes» a càrrec de Miquel Tresserras, degà de la Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna (URL). Dijous 11 (19 h) a l'auditori de la Fundació Joan Maragall (València 244, 1r).

Drets humans i empadronament de les persones immigrades. Conferència del cicle «Els Dilluns dels Drets Humans», a càrrec d'Imma Mata (serveis jurídics d'immigració de Càritas Bcn), Xavier Casademont (Àrea del Pla de Ciutadania i Immigració del Consell Comarcal de la Garrotxa i l'Ajuntament d'Olot). Dia 8 de novembre (19 h) a Cristianisme i Justícia (c/ Roger de Llúria 13 Bcn).

Aula d'extensió universitària CIC de la gent gran. Conferència: «Llegir Maragall, cent anys després», pel prof. Ignasi Morera, dilluns 8 de novembre (17 h); i Eucaristia (18.30 h). A l'auditori Joan XXIII (Via Augusta 205).

Església de Sant Gaietà (P. Teatins, c/ Consell de Cent 293). La Coral Ipstock Place School Choir, de Londres, dirigida per Charles Sanz i acompanyada a l'orgue per Peter Bullett, cantarà la missa el diumenge 14 a les 20 h.

CURSETS

Aules d'història eclesialística de Catalunya. Biblioteca Balmes-Fundació Balmesiana-Cultura Religiosa. 16 sessions al c/ Duran i Bas 9 (a tocar del Portal de l'Àngel), de 19 a 20.30 h. 1r cicle: 15, 22 i 29 de novembre «Primer Congrés sobre Balmes, 1910», a càrrec del pro-

Programa de la VII Mostra de Cinema Espiritual

1. Sessió inaugural, 12 de novembre, **Vivir para siempre**, de Gustavo Ron (19.30 h). Cinemes Alexandra, sala 2. (Presentació: Francesc Grané i Javier Gazulla). (Posem entre parèntesi el nom del presentador de cada film)
2. Dissabte 13 de novembre, **Cartas a Dios**, d'Eric Emmanuel Schmitt (18 h). Cinemes Alexandra, sala 1 (Francesc Torralba).
3. Diumenge 14 de novembre, **The way**, d'Emilio Estévez (18 h). Cinemes Alexandra, sala 1 (Jerónimo José Martín).
4. Dilluns 15 de novembre, **Visión**, de Margarethe Von Trotta (19.30 h). Cinemes Alexandra, sala 1 (Teresa Forcades).
- * Dimarts 15 de novembre (18.30 h). Presentació del cinema religiós de Karma Films (Peio Sánchez i Josep Mascarço (entrada gratuïta).
5. Dimarts 16 de novembre, **The secret of Kells**, de Tom Moore (19.30 h). Cinemes Alexandra, sala 1 (Josep Mascarço).
- * Dimecres 17 de novembre (18.30 h). Cinemes Alexandra. Presentació del llibre **Celuloide posmoderno**, de Juan Orellana i Jorge Martínez (entrada gratuïta).
6. Dimecres 17 de novembre, **Cartas al padre Jacob**, de Klaus Haro (19.30 h). Cinemes Alexandra, sala 1 (Joan-Andreu Rocha).
7. Dijous 18 de novembre, **El último bailarín de Mao**, de Bruce Beresford (19.30 h). Cinemes Alexandra, sala 2 (Josep M. Caparrós).
8. Divendres 19 de novembre. **Cercant les set claus. Per descobrir el Gaudí desconegut**, de Massimo Manservigi (19.30 h). Cinemes Alexandra, sala 2 (Massimo Manservigi).
9. Dissabte 20 de novembre, **Babies**, de Thomas Balmes (18 h). Cinemes Alexandra, sala 1 (Daniel Arasa).
10. Sessió de clausura: diumenge 21, **De dieux et des hommes**, de Xavier Beauvois (19 h). Cinema dels Lluïsos d'Horta (Peio Sánchez).

Aportació per sessió 5 euros. Abonament per les deu sessions de films: 30 euros. Informació: www.semanacineespiritual.org. Taquilla: una hora abans de les pel·lícules als cinemes Alexandra (Rbla. Catalunya 90) i als Lluïsos (c/ Feliu i Codina, 7 i 9).

Mn. Peio Sánchez

fessor Joaquim Pallàs. 2n cicle: 18 i 25 de novembre i 2 de desembre, «Introducció a l'arqueologia cristiana», a càrrec del doctor Alexis Serrano.

RECESSOS

Encontre matrimonial. Moviment adreçat a parelles, sacerdots i religioses que vulguin millorar la seva relació matrimonial o amb la comunitat. Convoca una trobada el proper cap de setmana, dies 12, 13 i 14 de novembre, a la Casa d'Exercicis Sant Ignasi dels Jesuïtes a Sarrià (c/ Carrasco i Formiguera 32). Informació i inscripcions: tel. 932 188 876 i 936 500 721.

Recés per a matrimonis. El dia 27 de novembre, organitzat per la Delegació Diocesana de Pastoral Familiar, es farà un recés d'Advent adreçat a tots aquells matrimonis que vulguin aprofundir en la preparació del temps del Nadal.

Horari: de 10 del matí a 14 h, finalitzant amb una Eucaristia. Per motius aliens a la Delegació no poden venir nens, ja que

la casa no disposa de lloc ni de professionals per atendre'ls. Lloc: Casa d'Exercicis Sant Ignasi, als jesuïtes de Sarrià (c/ Carrasco i Formiguera 32, Bcn). Cal inscriure's per reservar plaça, bé per c/e: secretaria@pastoralfamiliarbcn.cat, bé per tel. 934 538 659 (9-14 h).

LLIBRES

Santoral Completo. Acaba de sortir una nova edició actualitzada del *Santoral Completo*, en versió castellana, a cura de Pere Fàbregues Morlà, publicat per l'editorial La Hormiga de Oro. Inclou els noms de les persones canonitzades o beatificades darrerament.

Llibre sobre el centenari de Pompeia. Fra Valentí Serra de Manresa, caputxí i historiador, ben conegut dels lectors i les lec-

DISPOSEM-NOS A ACOLLIR EL SANT PARE

Cal acollir aquesta visita apostòlica com una oportunitat magnífica de la gràcia de Déu que potser no tornarà a tenir la nostra Església durant molts anys; l'anterior visita apostòlica la realitzà Joan Pau II ara fa vint-i-vuit anys. Acolлим el Sant Pare Benet XVI com el qui ve en el nom del Senyor, l'acollim a casa seva,

perquè el Papa té unes funcions episcopals molt importants en cadascuna de les Esglésies diocesanes del món.

El Sant Pare deixarà el Vaticà per venir a visitar-nos. Nosaltres hem d'acollir-lo sortint de casa nostra, deixant els nostres pobles i les nostres ciutats de Catalunya, participant personalment en la celebració de la dedicació del temple de la Sagrada Família i saludant-lo pels carrers i les places per on passarà des de la seva arribada fins que deixi Barcelona.

Dintre del temple —i fora amb llocs per seure i pantalles per veure— podrem aplegar la gran assemblea litúrgica el diumenge 7 de novembre al matí, presidida pel successor de Pere, que farà —com somniaia i va projectar Antoni Gaudí— que aquest temple faci present d'alguna manera la Jerusalem celestial. Aquesta celebració serà, sens dubte, un esdeveniment històric i la nostra participació el farà més històric encara.

(De l'exhortació pastoral del cardenal Lluís Martínez Sistach titulada Comencem amb el Papa un nou curs)

tors del *Full Dominical* per les seves col·laboracions en aquestes pàgines, ha publicat el llibre *Pompeia. Orígens històrics d'un projecte agosarat* (Ed. Mediterrània). Un llibre breu (78 pàg.), fet amb el rigor que caracteritza l'autor i il·lustrat amb abundants fotos. Fou presentat el passat 4 d'octubre, festa de sant Francesc d'Assís. També es pot adquirir a la porteria de Pompeia (av. Diagonal 450).

PALABRA Y VIDA

¡Bienvenido a Barcelona, Santo Padre!

La visita a Roma, sin ser una obligación, ha sido y sigue siendo un deseo muy común entre los cristianos. Ya en los primeros siglos cristianos, y sobre todo a lo largo de la época medieval, la peregrinación a Roma constituía un acontecimiento espiritual para muchos fieles de Europa. El motivo —intensificado sobre todo a partir del año 1300 con la institucionalización de los *Años Santos*— era venerar las tumbas de los apóstoles Pedro y Pablo, y también visitar la comunidad cristiana de Roma y ver y recibir la bendición del sucesor de Pedro, el Papa. Los cristianos siempre, en el pasado y en el presente, han visitado Roma.

Pero en nuestra época se ha consolidado un hecho eclesial nuevo: es el obispo de Roma quien visita las otras Iglesias locales. Estos viajes apostólicos los inició Pablo VI de una manera limitada y Juan Pablo II los realizó de manera totalmente nueva y desbordante. Como en tantas otras cosas, esto, que parece una novedad, más bien es un retorno a la tradición más antigua. Leemos en el libro de los Hechos de los Apóstoles 9, 32 que «Pedro iba de un lugar a otro visitando a los

santos», esto es, a los cristianos y las cristianas de aquellas comunidades iniciales.

Hoy nuestra diócesis vive la alegría de la visita de nuestro estimado Santo Padre Benedicto XVI, quien ha querido continuar la práctica pastoral de su predecesor en este aspecto de su ministerio. Por eso, llenos de gozo y agradecidos, le decimos: «¡Bienvenido a Barcelona, Santo Padre!»

Con nuestra bienvenida, hemos de esforzarnos para no quedarnos en los aspectos meramente externos del acontecimiento y sintonizar con su significado más profundo y con las intenciones de la visita que sabemos son también las del Papa.

Tales intenciones las expresó de forma sintética y muy clara Juan Pablo II el año 1980 en un discurso a sus colaboradores de la Curia romana: «Estos viajes son visitas realizadas a cada Iglesia local y sirven para mostrar el lugar que ocupan en la constitución de la Iglesia. Como ya he dicho en otra ocasión, cada viaje del Papa es una auténtica peregrinación al santuario vivo del Pueblo de Dios.»

En esta perspectiva el Papa viaja sostenido, como Pedro, por la oración de toda la Iglesia, para anunciar

el Evangelio, para «confirmar a sus hermanos» en la fe, para animar y consolar a la Iglesia, para salir al encuentro de los hombres y las mujeres. Son viajes de fe, de oración, ocasiones de catequesis, de anuncio evangélico, viajes de amor, de paz, de fraternidad universal.

El Santo Padre, que viene a visitarnos, ha de hallar en nosotros a unos cristianos que queremos recordar y vivir aquello que el apóstol Pedro decía a sus destinatarios: «Glorificad en vuestros corazones a Cristo Señor y estad siempre prontos para dar razón de vuestra esperanza a todo el que os la pidiere» (1Pe 3,15). Queremos ser cristianos alegres por el don de la fe recibida y por la condición de ser hijos e hijas de Dios y miembros de la Iglesia, y alegres también por ser amigos de Cristo, escogidos por Él y enviados por Él a evangelizar.

Con nuestra bienvenida al Santo Padre que nos visita, queremos disponer nuestros corazones para escuchar su palabra y ponerla en práctica.

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal arzobispo de Barcelona